

בנה של הנוכלת הוותיקה. אהובה גזית. שנדונה השבוע לארבע שנות מאסר, מספר על חייו בצל העבירות של אמו

נאשמת גזית בבית הדין

אני כועס עליה לא על מה שעשתה לי – אלא על מה שעשתה לעצמה!

על פסגה הנאשמים עשתה אהובה רושם מעורר רחמים. שוב לא היתה זו האשה היפה והמטופחת. שיערה האפיר לגמרי, גופה התעבה ופניה היו קמוטות וחיוורו. מדי פעם הגישה אל אפה משאף קטן, כדי להקל על מצוקת הנשימה. בעור שנה תהיה אהובה בת 60, גיל מתקדם אפילו לנוכלת. "אני חושב שכל ההסתבכויות

שולל, וכי לעולם לא יראה את הכסף או את הריבית. בסוף 1984 חזרה אהובה שוב לישראל. הפעם התגוררה במלון פאלאס ברית פאר. היא טענה כי יש לה בניירורק גלריה לאמנות, והציעה לסוחרים ולאספנים למכור את חפציה הערך שלהם במחירים גבוהים מאוד בניירורק. אנשים מסרו לה חפציה ערך

היו נגדה מספר רב של עבירות מירמה ונוכלות. אנשים רבים טענו כי מעלה בכסף ומסרה צ'קים ללא כיסוי. הפעם, מכיוון שלא היתה זו העבירה הראשונה שלה, נשלחה לשלוש שנות מאסר בפועל. היה זה בזמנו עונש המאסר הארוך ביותר לאשה שהורשעה בעבירות הצווארון הלבן. הפעם נמסרו הילדים לסבתא, שהי

מעורר, אינטליגנטית ואשת שיחה נעימה. היא קנתה לה מכרים וידידים בקלות רבה, ורכשה את אמונם של האנשים במהירות. וללא סיג. חמש שנים אחרי מות בעלה הפתיעה אהובה את כל החברה התל אביבית, כאשר נעצרה בחשד של עבירות מירמה והונאה שונות, ומשיכת צ'קים ללא כיסוי. הציבור עקב בעניין רב אחרי המישפט הסנסציוני. גבר, ממכריה של אשת החברה, סיפר למישטרה כי אהובה, שהיתה ידידתה של ממשלת ישראל, סיפרה לו שכל כספה נמצא בלירות שטרלינג באני גליה, והיא מתקשה להעבירו לישראל. היא ביקשה הלוואה לתקופה קצרה, והבטיחה להחזיר את הכסף בתוספת ריבית גבוהה. צ'ק רחוי, על סכום ההלוואה והריבית, מסרה אהובה לאיש מייד עם קבלת ההלוואה.

אולם שמועות שגונו לאוניו של המלווה גרמו לו לחשוש לגורל כספו. הוא ביקש את חשבונית הבנק שעליו נמשך צ'קה בשיעור שקיבל, והתברר לו כי זהו חשבון ישן, סגור, שאין בו אגורה. אחרי שמשכה אותו וזמרה בלתי רשומה, התלונן האיש במישטרה. הוא לא היה היחיד. היו אחרים שהילוו

וא ישב באולם הסרמנוחה. עניני החומות והרכות, כמעט שקופות, עקבו בחרדה אחרי כל עיי תונא. הרושם את הדברים, וחזרו מייד לספסלי הנאשמים, שם ישבה אמו אהובה גזית. לפני מתן גזירה, כאשר הוכרזה הפסקה קלה, ניגש אליי ואמר: "אני רואה שאת עיתונאית, אני מבקש ממך לא להזכיר את שמי, ולא את מקום עבודתי" עניניו היו עצובות ומתחננות. הבטחתי לו.

בנה הבכור של אהובה גזית הוא כיום בן 30. גבר חייכן, שהגיע למעמד מכובד במיקצועו. "אני מוכן לספר לך מה שאת רוצה", אמר לי, "אני רוגמה קלאסית של אבות אכלו בוסר ושיני בנים תיקהינה".

הוא היה ילד בן 10 כאשר נפטר אביו, סגן אלוף גרשון מרדכי גזית. המוות היה מיסטריו, וטראומתי למיש פחה. האב היה אז נספה צבאי של

גזית בנעוריה
אשת יתפנקים

ישראל בהולנד, ובנובמבר 1964 נמ צאה גופתו בתוך מכונתו בתעלה עמוקה באמסטרדם. המוות לא פוענח מעולם. הגירסות החלו בהתאבדות ונמשכו דרך פעולה של גורמים עוינים. לנחינה בלתי והירה בערפל. האם, אהובה, אשה בת 35, יפה ומפונקת, נשארה אלמנה מטופלת בחמישה ילדים קטנים.

סבל איוס!

אשרי מות בעלה חזרה אהובה לישראל עם חמשת ילדיה, שהגדול בהם היה אז בן 10, והקטנה בת שנה. הוריה, אנשים אמידים ומכובדים בחברה התל אביבית, תמכו בה בכל. הם נתנו לה כסף להמשיך בחייה הפנוקים, שאלים התרגלה, ועזרו לה לטפל בילדים. היא המשיכה להתלבש יפה ולצאת למסיבות שנערו כן בתל אביב. לעיתים קרובות נסעה גם לחו"ל, שם היו לה מכרים רבים. שנהגו להזמין למסיבות בבירות אירופה. אהובה היתה אשה בעלת טעם

אמא אכזבה

בוסר!

האלה שלה זה עניני של בעיה נפשית, אמר לי בנה, "למרות שאף אחד עוד לא עמד על זה. היא אומנם נשלחה בעבר להסתכלות, ולא נמצא בה מאומה. אך אני, המכיר אותה טוב, יודע שזו מחלה המחמירה עם הזמן". בעיקבות עיסקתי טיעון, הורחבה אהובה באשמות המיוחסות לה בכתבי האישום, והפרקליטות הסכימה כי העונש שייגזר עליה לא יעלה על שלוש וחצי שנים. אולם גם הפרקליט טות וגם הסניגור ידעו היטב כי בית המישפט איננו כבול לעיסקתי טיעון, והוא יכול להחמיר או להקל כרצונו.

כאשר טען לעונש, סיפר הסניגור, רובינשטיין, את פרשת הייה של הנאשמת. הוא גילה לבית המישפט כי ההסתבכויות האחרונות היו על רסע רומנטי. לדבריו, הכירה אהובה לפני כמה שנים גבר הצעיר ממנה בשנים רבות, ועברה לחיות איתו. הסניגור טען כי את כל כספה ביובזה אהובה על המאהב הצעיר. הוא הזכיר את חמשת ילדיה ואת אמה הקשישה, שהיא כיום בת 83, וביקש את רחמי בית המישפט.

"זה נכון שהיה לה לאחרונה רומן עם גבר צעיר ממנה", אישר בנה, "הוא היה ישראלי, ירושלמי. אבל הוא לא היה בן 35, כמו שאמר הסניגור, אלא בן 45. היכרנו אותו, וכמובן שלא כעסנו. להיפך, חשבנו שהוא מפרנס אותה, כי הוא איש עסקים. הם גרו יחד במשך שנים ואנחנו שמחנו", סיפר בנה.

כמו עונש מוות

אשר הגיע תורה של אהובה לומר את המילה האחרונה בבית המישפט. היא לא הביעה כל חרטה. להיפך, היא אמרה כי הסתבכה הפעם מכיוון שהייתה ישרה מדי, וסיפרה

ותמונות בסכום העולה על 150 אלף דולר. היא הבטיחה לקחת את החפצים הללו לניירורק ולמכור אותם בגלריה שלה. לאמיתו של דבר מכרה מייד את כל הרכוש בגלריות שונות בתל אביב, במחירים נמוכים לאין ערוך משוויים, ונטלה את הכסף לעצמה.

מחלה מחמירה

ב ינואר 1985 החליטה אהובה לעזוב את המלון שבו התגוררה, וחיפשה דירה מתאימה בתל אביב. היא מצאה דירה השייכת למיכאלה ("מיי קי") פבנר, בתו של עוררדין. אהובה, כדרכה, עשתה רושם עצום על משכירות הדירה הצעירה. היא סיפרה לה נפלאות על עצמה, וגילתה להנה וידע רב באמנות ובמיסטר כאמנות. מיקי פבנר התרשמה ממנה עמוקות. היא סיפרה לה כי למישפחה יש אוסף גדול של תמונות יקרות, ואהובה הציעה לבוא להעריך אותן. אהובה שיכנעה את בעלת הבית שלה לתת לה כמה תמונות לשם הערכה של מומחה. את התמונות מכרה מייד לאנשים פרטיים. אחת התמונות נמכרה למשורר נתן זך, ואת יתרן מסר לה למכירה פומבית בגלריה גורדון. חשדה של בעלת הבית התעורר כאשר ראתה כי מן הדירה השכורה נעלמים חפצים וחלקי דירה. תמישה חורשים אמרה לה כי מסרה את החפצים לשי פוץ, אך בירור העלה שהיא מכרה אר תם. מיקי התלוננה במישטרה, ואהובה נעצרה שוב.

הפרקליטה עירית אברמוב הגישה נגדה כתבי אישום, שהכיל את כל העבירות שבוצעו על ידה בישראל בשנים האחרונות. תמישה חורשים ישבה אהובה במעצר, עד שהגיע סני גורה, עוררדין מנחה רובינשטיין, לעיסקתי טיעון עם הפרקליטות.

תה כבר אז אשה קשישה, אך שנטלה עליה את עול גידול הילדים עד שבתה תשתחרר ממאסר, ותוכל להמשיך לתפקד כאמם. הילדה הקטנה היתה אז כבת 5, היא הפסיקה את לימודיה בבית הספר העממי בעיר, ונשלחה לקיבוץ. שבע שנים שהתה שם, עד שסיימה את בית הספר התיכון. יתר הילדים הלכו איש איש לדרך. "אם תראי את כולנו בחרד, לא תאמיני שאנחנו אחים. כל אחד כליך שונה, וכל אחד הלך לו לדרך", סיפר בנה.

בקו ניו-יורק תל אביב

אשרי ששחררה מבית הסוהר, החלה אהובה לחלק את חייה בין ניו-יורק לתל אביב. מפעם לפעם הסי תבכה בצרות בישראל, ואז נסעה מייד לארצות הברית, שם התגוררה בדירה מפוארת ברחוב 64 בניירורק.

כאשר חזרה לישראל ב-1982 הציגה את עצמה בשם חרש, אלינור, וטענה כי היא אשת עסקים בינלאומית הסוחרת בעתיקות וחפציה ערך. היא שוב היתה לבושה היטב, התגוררה בדירת פאר במלון אריאל ועשתה את הרושם הרגיל. לאדם, שהכירה דרך מכרים בירושלים, הציעה להשקיע כסף בפרויקט מסוים, והבטיחה כי תוך זמן קצר ישא הכסף עשרה אחוזים רווח. האיש האמין לה ונתן לה סכום שהיה שווה אז 25 אלף דולר. לא עבר זמן רב עד שהתברר למלווה כי הולך

כספים, או ביצעו עבודות ולא קיבלו את כספם. למרות שהיה זה מישפט הראשון, והיא היתה אלמנה מטופלת בחמישה ילדים קטנים, גזר עליה בית המישפט ארבעה חודשי מאסר בפועל, ועוד חצי שנה על תנאי.

"הייתי עוד בבית הספר העממי כשהכל התפוצץ", סיפר בנה, "הפיר סומים בעיתונות היו גוראים, וגרמו לי כאב איוס. הפעם זה כלום לעומת הפירסומים שהיו אז! סבלתי סבל לא יתואר".

"מגיל 10, מאז שאבי מת, לא היו ביני ובין אמי יחסים של אם ובן. היינו יותר כמו שותפים. אני הייתי האדם הקרוב לה ביותר, שאיתו יכלה לדבר. קראתי בעיתונים את הסיפורים הנוראים על אמי ואגרתי זעם ותיסכול. גם העולם הזה כתב אז כתבה נוראה על אמי. מאז לא קראתי את העולם הזה".

שאלתי את בנה אם גם היום הוא רואה את הדברים באותו אור, והוא אמר: "אני יודע שהעיתונות רק דיוור, והשבוע אני צריך לכעוס על אמי שעשתה אז את כל הדברים הללו, אבל הייתי ממש ילד, והעיתונאים שכותבים את הדברים הללו לא יכולים לתאר לעצמם כמה סבל הם גורמים לאנשים המעורבים בפרשיות".

אהובה יצאה מהר מבית הסוהר. המאסר הראשון היה קצר למדי. היא התחילה שוב לתפקד כאם, אבל עוד באותה השנה נעצרה שוב. הפעם